Dit ⊞ plusartikel is exclusief voor abonnees, maar we bieden het je **gratis** aan.
Zo kan je kennismaken met De Standaard.

© Danny Willems

RECENSIE DANS

⊞ Choreografe Lisbeth Gruwez degusteer je best als een straffe ristretto ★★★★☆

DS

Abonneer LG

Charlotte De Somviele

11 december 2025 om 23:59

Luisteren Delen

Er zijn zo van die voorstellingen die van bij de eerste seconde je aandacht

'dichtsnoeren'. *Tempest* is er zo eentje. Op een witte helling zien we een schim traag naar beneden schuifelen. Ze draagt een motorpak. Languit glijdt ze de vloer op, de handen weerloos boven het hoofd. Is dit een plaats delict? Op de achtergrond horen we iets wat lijkt op brandend gas. Hier broeit iets, maar ingehouden.

De nieuwe solo van choreografe Lisbeth Gruwez en muzikant Maarten Van Cauwenberghe drijft helemaal op dat fascinerende contrast tussen kracht en controle, tussen woede en loslaten. In Thailand dompelde het duo zich onder in oosterse gevechtskunsten, zoals tai chi. Die invloed is zeer merkbaar, maar Gruwez geeft er een eigen draai aan, net zoals de typische 'chonmage' (een Japanse samoerai-knot) op haar hoofd.

Met militaire precisie laat ze haar armen door de lucht klieven, balt ze haar vuisten, maakt ze haar borst groot, klaar om een denkbeeldige tegenstander te trotseren. Een seconde later laat ze die woeste energie alweer los en tuimelen haar handen als sierlijke duiven over elkaar heen. Dit is kalligrafie in de lucht. Even gracieus als vlijmscherp. Je beseft plots waarom oosterse gevechtskunst eigenlijk een vorm van meditatie is. Het gaat om precies weten waar je kracht ligt, zonder dat de emotie met jou aan de haal gaat.

Gruwez haalt de verfijnde toreador en sumoworstelaar in zichzelf naar boven. Maar ze is ook zacht, beschermt zichzelf met de handen voor haar ogen, terwijl ze verdwijnt in een witte rookwolk. Het heeft bijna iets mystieks. Je ziet de oosterse tempels in de mistige bergen al zo voor je. Tegelijk is het ook eenzaam. De wereld rond Gruwez blijft leeg. Ze vecht in het luchtledige. Tegen wie of wat richt deze perfect gecontroleerde woede zich? Het blijft ergens de tragiek van de onovertroffen solodanseres die Gruwez is. Ze is op haar best alleen, maar dat blijft ook alleen.

© Danny Willems

© Danny Willems

Halverwege zakt *Tempest* wat in, verliest Gruwez enigszins de choreografische richting en structuur. De tribale drums geven de soundscape ook iets exotisch. Maar de apotheose maakt dat weer goed. Op bliksemsnel flikkerend licht (straf ontwerp van Jan Maertens) herneemt Gruwez de gracieuze vechtposes uit het begin, maar dan in slow motion. Ondertussen zet Van Cauwenberghe de noiseknop volledig open. Wat een contrast, dat beheerste lijf tegenover dat sonische geweld. En dan plots stilte. De hele zaal hapt naar adem.

Met 45 minuten duurt *Tempest* niet lang, maar het mag nog een stuk compacter, ontdaan van alle choreografische ballast. Net zoals het prachtige *Penelope*, waarin de danseres 20 minuten rond haar as draait. Gruwez is op haar best als je ze mag degusteren als een straffe ristretto.

Tempest
Op 16/12 in CC Hasselt, 18-19/12 in KC Nona (Mechelen), 7-8/1 in Stuk (Leuven), 14/1 in Aarschot, 22/1 in Bornem, e.a. Meer info: www.voetvolk.be
★★★★☆

LEES OOK
Slowmotion en stroomstoten aan zee: ‘Dansand!’ danst de vakantie in

DS

Cultuur en media | Dans | Podiumkunsten | Lisbeth Gruwez

Fout gezien? Meld het ons hier